

ningen en gewoonten, die in haar kring opgeld deden, en waren zij dus zonder steun, zoodra ze uit dezen kring verwijderd werden? Ik zal me er wel voor wachten een oordeel te vellen over deze vrouwen, die zoolwel in hun goede als in hun kwade dagen voor mij vreemden waren en bleven. Wier innerlijk leven ik dus niet kan benaderen.

Doch nu is er, helaas, weer een oorlog uitgebroken. En nu is er één vraag, die onafwijsbaar voor mij staat en op een antwoord wacht. Deze vraag n.l.: „Wat is uw geestelijk bezit? Het geestelijk bezit van mijzelf allereerst, maar ook dat van ons allen, voor zoover we ons sieren met den naam „Christenvrouwen”? Is dit alles echt en wel werkelijk bij ons behoorend? Of loopen ook wij gevaar, dat het grootste gedeelte ons gaat ontvallen, wanneer we uit onze veiligheid van nu worden weggehaald?”

We weten zoo goed, hoe het hoort! We gaan misschien een beetje prat op de goede manieren, die we onze kinderen bijbrachten. Op de orde in ons huis. Op de behulpzaamheid ook, waarmee we anderen, die het minder hadden dan wij, tegemoet traden. Maar hoeveel hiervan blijft er over, als we zelf op de één of andere manier in het gedrang komen? Als het wordt: *Wij of de naaste?* Als het lijkt, dat er niet voor ons *en* de naaste genoeg zal zijn? Stellen we ons ook dan tevreden met wat minder dan we gewoon zijn? Gunnen we dan de naaste, die gebrek heeft, even gul iets als vroeger, toen we konden afstaan van onzen overvloed?

Ik ben door allerlei omstandigheden nogal eens in staat geweest groote groepen oudere en jongere vrouwen gade te slaan als ze niet waren in hun gewone omgeving. Het waren jongeren en ouderen uit onze eigen gezinnen. Wat ik daar, helaas, soms heb opgemerkt, als de plaatsen mochten worden bezet, of als men de zalen, waar het eten klaar stond, binnen ging, was voldoende om me te leeren, dat bij al te velen de beschaving nog niet veel meer is dan een dun vernisje. De goeden, die er gelukkig ook waren, niet te na gesproken.

Hoe zou het dan met ons gaan, als er eens werkelijk sprake kwam van ernstiger zaken dan een goede plaats in een conferentiezaal of aan een lunchtafel?

Dit zijt dan nog maar de dingen van het dagelijksche leven: fatsoen, goede manieren, beleefdheid. Maar nu wat dieper gaat: ons geloof, ons vertrouwen op God, onze gewilligheid om ons te schikken naar Zijn leiding! Och, wij kunnen over dit alles zoo

dierbaar praten, zoolang wij niet op de proef gesteld worden! Maar zij, die deze vuurproef op de een of andere wijze hebben doorstaan, zij zijn voorzichtiger in hun woorden. Want zij herinneren zich, hoe moeilijk het hun toen viel te blijven op de hoogte, die ze meenden te hebben bereikt. En nu weet ik best, dat we niets, maar dan ook totaal niets vermogen, als God ons loslaat. Maar ik weet ook, dat Hij beloofd heeft Zijn kinderen nooit alleen te zullen laten. Lees er de vele beloften in den Bijbel maar eens op na. En dus staat, in een weinig anderen vorm, altijd opnieuw dezelfde vraag voor ons. Nu in deze woorden: „Zijt gij werkelijk een kind van God? Of behoort ge enkel maar tot de meeloopsters? Tot degenen, die wel den naam hebben, dat zij leven, maar zij zijn dood?” En alweer: ik zal mij er wel voor

wachten, deze vraag voor anderen te beantwoorden! Hierin staat ieder dat zij leven, maar zij zijn dood?”

Maar wat we wel mogen en ook moeten doen, dat is: elkaar er aan te herinneren dat we de zware taak, die in deze ernstige dagen ook op vrouwenchouders wordt gelegd, slechts dan goed kunnen vervullen, wanneer het met ons geestelijk in orde is. Wanneer de naam, dien we voor de wereld dragen, méér is dan een naam. Wanneer hetgeen we ons bezit wanen, dit ook werkelijk is.

Wat er over ons nog besloten is, weten we niet. We mogen bidden, dat God het ergste van ons land afwere. Maar dat er onder alle omstandigheden behoefte blijft aan vrouwen, die in Gods kracht haar taak vervullen, dat is zeker. God-Zelf schenke ons de genade om tot het leger van die vrouwen te behooren! J. M. W.-W.

